

Cỏ dại ven đường

Những con đường mòn chỉ quen thuộc với trung du có sim mua hoang dại, cần cổi, nở một chút tím để tự an ủi nỗi cô đơn. Con đường làng là sợi chỉ nâu, chỉ hồng khâu liền những thôn xóm, mảnh đất xa xôi, cho cách biệt hoá nên gần. Không sầm uất đông vui nhưng nó là một phần cơ thể đất đai phơi mình trong nắng ngút ngàn, dầm thân vào mưa chan lút lội. Nó có động tiếng sấm thág ba, tiếng giông thág bảy, cho hạt nhần bên vệ cỏ nảy mầm, cho hoa cỏ may xào xạc găm bước chân người, là những con ngõ nhỏ, lượn theo bờ ao, có cây dứa, cây vối, cây sung, ngả bóng xuống ao cho con rô, con trê bắt bóng làm mồi.

Những con ngõ nhỏ, đường làng rợp bóng đều cong cong, ngoằn ngoèo đi giữa hai thẳm cỏ, hai bên chỉ có cây dại. Và loài cỏ ven đường cũng đặc biệt lạ lùng. Trinh nữ và cỏ may là hai loại cây hầu như ven đường nào cũng có. Trinh nữ bò lan mặt đất, lá như lá me, hoa nở từng chùm. Loài cây hay thẹn thùng, e lệ. Hễ ai động bàn tay vào, lá trinh nữ cuộn lại, héo rũ, tái nhợt như người con gái lần đầu chạm phải da thịt chàng trai, dù chỉ là sự va chạm của bàn chân vô tình bên bàn tiệc. Thân và cuống lá trinh nữ cũng có gai, để tự vệ một cách yếu đuối, thiên nhiên đã tạo ra cho phù hợp với loại cây này. Còn cỏ may, loài cỏ không bò lan như những loài cỏ khác. Cây cỏ cao hơn đầu gối người, lá như lá lúa tẻ. Hoa cỏ may tím như màu mây chiều. Mùa thu, hoa nở tím biếc như nhung, trải dài ra tít tắp. Trai gái yêu nhau, ngồi bên đường làng đều được hoa cỏ ghim vào áo quần. Để khi họ chia tay nhau ra về, ngồi nhặt hoa cỏ, cảm cái màu tím tím trên tay cho lòng càng nhớ nhau.

Rong ruổi trên mọi nẻo đường ai có còn nhớ, một thời mình đã giấu cha, giấu mẹ, ngồi bên ngọn đèn dầu nơi góc buồng nhặt hoa cỏ may cho dài nỗi nhớ. Ai đã có lần xuýt xoa khi ngắt bông trinh nữ, gai cào xước da tay. Bây giờ, hoa cỏ may vẫn cài nỗi nhớ thương, tím tím, chung thủy vào áo quần những trai gái mới tìm nhau. Hoa trinh nữ vẫn thẹn thùng, e lệ như xưa, cái nữ tính của loài cây dại trời phú cho nghìn đời vẫn thế.

Người xa ơi! Thu đến trong sắc nắng vàng ươm rồi người có về không? Ta về dẫm bàn chân trần trên cỏ, nghe bằng khuâng nhớ lại bao kỷ niệm của thời tằm bé. Nghe tiếng ai hò khoan mà thêm khát những lần hẹn hò trên những triền đồi, cho cây trinh nữ xấu hổ thay người, cho hoa cỏ may ghim cài nỗi nhớ...

Chi Hảo (Báo Văn nghệ trẻ)